

Man gik altså til:

Besvarelse af spørgsmål.

Formanden: Det ærede medlem hr. Oluf Johansen har til ministeren for handel, industri og søfart stillet følgende spørgsmål:

Kan ministeren give tilsagn om større salg af gummistøvler såvel til voksne som til børn?

Oluf Johansen: Jeg behøver vel næppe overfor den højtærede minister at understrege betydningen af, at salget af gummistøvler til voksne og børn i vinterhalvåret kan dække efterspørgslen. Når andre varer, af hvilke gummi er hovedbestanddelen, f. eks. cykledæk, er på markedet i en nogenlunde tilstrækkelig mængde, og man i skotøjsforretningerne i stigende grad ser forskellige slags fodtøj med gummisåler — man har også lagt mærke til f. eks. gummistøvler med træbund af en meget dårlig kvalitet — rejser det spørgsmål sig uvilkårlig: Hvorfor er forsyningen af en så nødvendig vare som rigtige gummistøvler stadig så dårlig?

Jeg har vel lov til at regne med, at fabrikkerne fordeler varerne til forretningerne så ligeligt og retfærdigt som muligt, alle forhold taget i betragtning. Om min hjemmelsmand, der har en gammel, solid, indarbejdet forretning, må jeg have lov til at mene, at han absolut ikke er forfordelt, men alligevel kan han knap dække $\frac{3}{4}$ af sine faste kunders bestillinger, og der bliver selvsagt intet til løse kunder og tilrejsende. Ved henvendelse andre steder når jeg til det samme resultat, og alle steder erklærer man, at manglen gør sig særlig stærkt gældende med hensyn til børnestøvler.

Det er forståeligt, at efterspørgslen er stigende, eftersom et par børnegummistøvler kan købes for 10—12 kr., medens f. eks. et par skistøvler koster det tredobbelte. Hvis man med hensyn til forsyningen af gummistøvler gennem flere år har haft et udækket behov, stadig har været nogle måneder tilbage i forsyningen, vil det vel sige, at det er et lille snuptag, der skal tages, for markedet er fuldt dækket, og det vil da være lettere at holde forsyningen vedlige.

En større forsyning kan afhænge af, for det første om fabrikkerne har tilstrækkeligt gummi til en større produktion, for det andet, om de kan få den nødvendige mængde læred til foer, og for det tredje, om fabrikkerne så kan magte en større produktion, om de f. eks. har eller kan få den fornødne arbejds-

kraft. Endelig nytter det ikke, at alt dette er i bedste orden, hvis man eksporterer eller har lagre liggende med eksport for øje i stedet for at tilfredsstille vort hjemlige behov.

Det er ud fra disse betragtninger, jeg har tilladt mig at rette det spørgsmål til den højtærede minister for handel, industri og søfart, om ministeren kan give tilsagn om større salg af gummistøvler såvel til voksne som til børn.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Det spørgsmål, der her rettes til mig, kan jeg besvare med ja. Naturligvis var der, da krigen sluttede, et enormt udækket behov for gummistøvler. I krigens år måtte vi dække behovet udelukkende ved indenlandsk produktion, og denne lå meget, meget lavt; i 1945 var vi nede på en produktion, der var en ringe brøkdel af den normale. Siden 1945 har denne produktion imidlertid været stadigt stigende; det har været muligt for myndighederne at stille flere råstoffer til rådighed, og det har været muligt for fabrikkerne at gennemføre en rationalisering, så at vi i dag har sådanne forhold indenfor gummistøvleproduktionen, at kapaciteten overstiger kapaciteten før krigen, og det skulle være os muligt at komme op på en højere produktion end før krigen, så at man kan gå ud fra, at behovet efterhånden vil kunne dækkes.

Der er imidlertid forskellige slags gummistøvler, nemlig de meget svære støvler, der bruges af fiskere, landmænd, landarbejdere, tørvearbejdere, brunkulsarbejdere m. v., og ved siden af disse svære gummistøvler har man de lettere gummistøvler, de såkaldte røjsere, der bruges af børn og, om jeg så må sige, til civilt brug.

Jeg tror, det har været rigtigt, at myndighederne og erhvervet fra starten har lagt hovedvægten på først at få de svære støvler produceret, og her har der været en betydelig fremgang. Jeg kan nævne, at i 1947 har produktionen ifølge den statistik, der foreligger, været oppe på mellem 480 000 og 490 000 par mod en førkrigsproduktion på kun ca. 415 000—420 000 par. Det vil altså sige, at vi allerede i 1947 havde en større produktion af disse svære støvler end før krigen. I 1948 bliver denne produktion yderligere forøget, så selv om ethvert behov endnu ikke er tilfredsstillet — det ved jeg det ikke er —, har vi nu en større forsyning, end vi normalt havde før krigen; det vil sige, at vi vinder ind på det underskud, krigen havde givet os i forsyningsituationen på dette område.